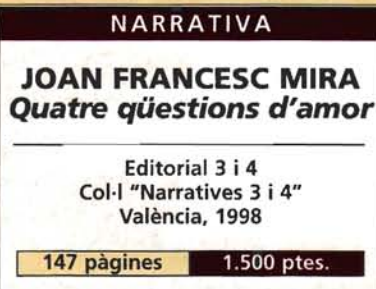

La força indòmita de la passió

Joan Francesc Mira, en els notables relats de 'Quatre qüestions d'amor', combina la crònica i la ficció per narrar la diversitat del comportament humà quan es viu la sexualitat o la passió amorosa com un fet extraordinari i diferent a les convencions dominants en cada moment.

Quatre històries d'amor, ocorregudes al llarg de set segles, li serveixen a Joan F. Mira per submergir-se en els ressorts d'un sentiment tan complex com és el de la passió amorosa, per penetrar en la pell d'uns personatges que afronten la seua aventura amb una energia vital extraordinària que els enfronta amb les persones més pròximes, que veuen els seus actes com un comportament pueril i reprovable.

Joan F. Mira aposta en aquesta obra, com en *Borja Papa*, per inserir-se en el fèrtil àmbit que juga amb els borrosos límits que separen, i alhora uneixen, la ficció i la realitat. Joc que el mateix autor vol deixar ben clar al final del llibre quan adverteix que la crònica i la literatura s'integren en un mateix traç creatiu.

Els protagonistes d'aquests relats, distints en to i estructura, són conscients que satisfer el seu desig sexual o viure plenament la seua passió amorosa implica transgredir les normes familiars, socials i legals. Així, a l'igual que els intèrprets de les grans històries literàries d'amor, viuen la seua peripècia sentimental com un amor prohibit, com una cursa plena d'obstacles. Els entrebancs reforcen la diferència, la fantasia, l'orgull i el desig de fondre's amb la persona estimada. La passió quan es viu d'una manera tan intensa es presenta, de fet, com un comportament exemplar, com un valor en si

mateix. Els seus actes reivindiquen el dret de poder establir unes relacions diferents a les habituals.

El llibre mostra la destresa narrativa de l'autor valencià, que elabora aqueix estil tan personal seu que integra en un mateix impuls narratiu les distintes veus i els diversos registres de la ficció. A més, sap poblar de subtileces i detalls els relats.

Cal destacar l'aguda finesa amb què es recrea el clima i la sensibilitat de les distintes èpoques. D'altra banda, cadascuna de les quatre narracions presenta al·licients ben diferents per al lector. Així, en la segona, és admirable la complexitat narrativa de dues històries d'amor idealitzades que acaben confrontant-se en la ficció amb un tractat de qüestions d'amor; en la

tercera, en canvi, l'aspecte més remarcable és el final sorprenent i tràgic dels amants. De totes elles, la història més reeixida, al meu entendre, és la primera, on la ficció predomina sobre la crònica i ens condueix amb eficàcia a l'interior del personatge femení, que ha sabut tirar endavant amb discreció i intel·ligència una personalitat ambivalent.

Quatre qüestions d'amor, sense ser una obra espectacular, confirma una vegada més les qualitats narratives de Joan F. Mira, autor d'un univers literari absolutament personal i diferenciat en el conjunt de l'actual narrativa catalana. **Francesc Calafat**

